

Ana Poljanšek, 1. b

Le en večer

»Nočem, ne bom, ne morem ... Pustite me na miru!«, zakričim in se zbudim. To so moje sedme sanje od nesreče. Obrnem se na drugo stran in začnem šteti. Ena, dva, tri ... Pridem do sto, a sem še vedno budna. Spomini in občutki mi ne pustijo spati. Pogledam na uro – tri zjutraj. Vem, da ne bom zaspala, zato vstanem in odprem učbenik za biologijo. Zapis o delovanju možganov me pomiri. Končno ponovno zaspim ob odprtem učbeniku.

V šoli me sprašujejo, ali sem v redu. Tolažijo me, da nisem kriva, da je bila nesreča, da se lahko vsakemu zgodi. Pa se ni zgodilo vsakemu, meni se je. Sošolci in sošolke ponoči mirno spijo ali pa jih morijo testi in spraševanja. Spanca jim ne jemlje umor.

Poskušala sem, upirala sem se, a nisem bila dovolj močna. Zabavali smo se. Ko sem imela čuden občutek, sem se uprla, a so mi še ponujali. Sedla sem v avto in se odpeljala. Nisem dolgo vozila, sploh ne bi smela, saj še nisem polnoletna. Bila je tema, zamislila sem se ...

Zbudila sem se v bolnišnici, obdana z aparati. Lahko sem slišala piskanje aparata v ritmu svojega srca. Ob sebi sem zagledala resno postavo policista in zaskrbljene starše. Nič mi ni bilo jasno, glava me je začela boleti, piskanje je postajalo neenakomernejše, glasnejše, hitrejše. Spet me je oblila tema.

Ob koncu tedna je v sobo ponovno prišel kriminalist. Tokrat sem se ga razveselila, ker mi ni nihče hotel povedati, kaj se je zgodilo. Vsi so se razigrano pogovarjali, ko pa so hodili mimo moje sobe, so pogovori potihnili. Kriminalist me je vprašal, ali sem bolje. Ob pritrditvi je le pokimal. Pokazal mi je spletni članek. Mladoletna srednješolka se je pijana zaletela v starejšega gospoda. Ni mi bilo treba pogledati imena. Vedela sem, da sem to jaz. Ta luknja v mojih možganih se je zapomnila s spomini. Zrušila sem se in začela neutolažljivo jokati.

Terapevtki sem povedala, da nisem veliko spila. Bila je tema, gospod je bil temno oblečen in prepozno sem ga opazila. Noben izgovor mi ni olajšal trpljenja. V glavi mi je odzvanjala beseda morilka. Pešec je umrl na kraju nesreče, sama pa sem bila v kritičnem stanju. A to soočenje je tisočkrat hujše kot preboden trebuh zaradi volana. V šoli sem imela občutek, kot da me vsi gledajo, s prstom kažejo za mano, pred mano pa me tolažijo.

Že eno leto je, odkar sem neprevidno vozila. Večkrat sem razmišljala o samomoru, a vedno prišla do ugotovitve, da sem nekoga že ubila in ne morem imeti na vesti še enega umora. Bolečini sem se privadila, postala je del mojega življenja. Posvetila sem se pomoči odvisnim od alkohola in njihovim žrtvam. Nikomur ne privoščim življenja po nesreči s smrtnim izidom. Vedno sem si in si bom želela, da bi na mestu tistega gospoda umrla sama.

Ana Poljanšek
gimnazija Kranj
1. Letnik